

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Vasárnap

22. szám.

Pest, aprilis 9. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Holnaptól kezdve e lap hetenként hatszor egy közönagságu iven fog megjelenni, és posta útján is megrendelhető.

Előfizetési ár:

April 10-kétől junius végeig, Budapesten, házhozhordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

April 10-kétől december végeig három evnegyvedre:

Budapesten házhozhordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapesten egy pengő forintjával, egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettek.

A pesti hirlap miután azt hiszi, hogy Eszterházi Pál, kit egész Europa diplomaticai notabilitásnak ismer, és miután e lap szerint a Bécsben lakó magyar ministeri hivatalra, a nevezetten kívül más alkalmasb egyén széles Magyarországon nem található, minthogy azonban ezen tisztelt egyén sokat tartózkodván a külföldön, mégis kevésbé volna alkalmas hivatalának némelly csekélyebb részleteinek megfelelni, mint például, hogy politicáját a törvényhozás előtt erélyesen védhesse, és másként is nem kísérhette annyi figyelemmel a nemzet kifejlődési procesussát, hogy e nemzet szükségait, kívánatait, rokonszenveit és előitéleteit elegendőleg ismerhesse, azért ezen eddig példátlan alkalmasság következtében, jó volna melléje Pulszky Ferenczet, osztályfőnökül, vagy al-statistikárul kinevezni.

Kár hogy a pesti hirlap ezen indítványát motíválni elmulasztja.

Az ember sok mindenfélét gondolhat ilyenkor. Egyik egyet, másik másat. — Mi azt gondoljuk, hogy a pesti hirlap azért szeretné Pulszkyt Bécsbe, hogy ott hatalmas hangjával imponáljon a bécsieknek.

Meglássa minden ember, ha Pulszky Ferencz egyszer hatalomra jő, kalapját szemébe huzza, mérgesen és sötéten néz jobbra balra, s oda fent úgy fognak tőle félni, mint az ördögtől.

Egykor pedig a historiában beszélni fogják, hogy midőn végre háromszáz esztendők után Magyarország a német

tartományokon ismét erőt vett: a győzelmes nemzet először is olly al-statistikárt küldött fel Bécsbe, ki minden reggel frissjókra egy németet evett meg.

A nagyhirű Szluha Imre e pillanatban prophetanagyságban áll előttünk. A régi rendszer ezen híres Falstaffja az országgyűlés kezdetével azt jövendölé, hogy mig ő jász-kun kapitány lesz, addig a kerület rendeztetni nem fog.

Minden szóról szóra beteljesedett, mig Szluha Imre kapitány volt, addig a kerület nem rendeztetett. —

A felek — a kapitány s a kerület — farkasszemet néztek egymással, és mint mondani szokták, ki akarták egymást bójtólni.

A helyzet kétségbeejtő volt, a kerület csüggedezni kezdett, mert a legkisebb gyermek is tudja, hogy a Szluha Imrét a jóságos isten halhatatlansággal áldotta meg, hogy ezen ember nem fog meghalni, hogy mentül tovább él, annál inkább bele csontosodik a lelke.

Egy böles Daniel kellett ezen dilemma megfejtésére. E böles Daniel a forradalom, a kérdést úgy vágta ketté, hogy Szluha Imre polgártársunk a kapitányságból kicseppent.

Ez rövid leírása azon szomorú történetnek, mellynek vége az lett, hogy Szluha Imre a kapitányságból szépen kicseppent.

Oh Szluha! kinek még halandó e szót: ön, szemébe mondani mind eddig nem merte. Üdvözljük önt dicső polgártárs e lemondás nagyszerű pályáján, különösen midőn elvárjuk, hogy ön most Pozsonyból rögtön elpusztul, haza veszi magát, bevonja ablaka táblait, s neki fog türközni, hogy tiz esztendei számadásával, mellyel a kerületnek tartozik, minél előbb kész lehessen.

Pest, april 8.

A pozsonyi april másodikai viták a fővárosban a legkellemetlenebb hatást szülték.

Kossuth Lajos olly helyzetbe kezdi magát tenni, hogy ha így folytatja, kevés idő múlva magát impossibilis emberré teszi. —

A vita a megyei municipiumok felett folyt. Magyarország első szónoka s legnépszerűbb embere, kénytelen volt bebeszédében a morális kényszerítéshez is folyamodni.

Mi azt kívánók, hogy april-2-diká Kossuth Lajos biographiájából kimaradott volna.

E férfiut esküdni hallani, az élő istenre, ki a jelen mozgalmakat vezet, hogy a mely perczben ezen országnak municipális szabadsága nem lesz, ő megszünik a haza polgára lenni!

Ha bennünk a szóló iránt annyi előszeretettel rejtegetett pietás nem élne, ezen esküt a legneveztésebb színben kellene feltüntetnünk:

Kossuth Lajost a hazának elveszteni bár mikor is nagy kár volna, de azért nem következik, hogy okvetlenül azon alternatíva között kelljen választanunk, hogy maradjanak meg a municipiumok, vagy Kossuth kivándoroljon.

Kossuth Lajos, a Weselényi féle iskola nevéndéke. Ezen iskola újabb időben érezni kénytelenített, hogy midőn némely kérdések szóba jöttek, tanaik az europai politicusok előtt meg nem állhatnak. A régi municipális rendszert átjavítani, azt alkalmasossá tenni a kor igényeihez, s e mellé még velők haladni, is tudni, mind ez volt a feladat.

Itt volt az idő, hogy az iskola növendékei rendszerök theoriját előadják. Ezt nem tudták tenni. Innen kénytelenek voltak egy közmondássá vált mondattal vigasztalni magukat, hogy az élet kineveti a logicát, a minél alaptalanabb beszédet gondolni sem lehet.

Az alsó ház vezérszónoka ezen elhasznált szójárást ma újabb alkalomra újra adta elő. — Ő magát nem érzi elég bölcsnek arra, hogy a theoriat alkossön, de nem oktalan is egy szót arra, hogy valót, mivel az theoria, már elfogadjon, —

Kossuth Lajos a valódi szabadságot csak az ó german institutiókban találja. — Europa azonban azt nem ott keresi, bár hibét Kossuth, ő is tankönyvül a historiát használja. A mint mondottuk, nem következik ugyan, hogy Kossuth is esküdtesse, de a beszéteiből, midőn a mostani politikusok csaknem kivétel nélkül odaszkúsznek, nem tartjuk kellemesnek, kevesed magunkat disszerterek között állni.

Kossuth nem akar Párist ismerni Magyarországnban, s ő oly statusból, hol centralisatio van, számkivetné magát. A tisztelt szónok nem gondolt arra, a mit mondott, mert ha szorosán vegyri szavait, akkor a civilisált világól fogja magát számkivetni.

A centralisatio veszélyes a trónoknak. Ez persze jó argumentum volna, de csak némely embereknek, kik nem örvendenek azon, ha a szabadság érdekében néhai nagyobb szerű tettek is kerülnek szönyegre.

Kossuth szerint a centralisatio veszélyes a trónoknak, mert ha például Franciaországban 1830 municipalis rendszer uralkodott volna, az alkalmány magyarról X. Károly nem bukott volna meg, mert a parisi nép tette megtört volna a megyékben.

Őnek tisztelt szónok igazsága van. Ez értelemben a centralisatio, mint a világón a legradicalabb szellemű institutio, nagy ellensége a trónoknak, de csak az olyan trónoknak, az olyan kormányoknak, mint a tizedik Károlyé volt. — S az olyan, hogy fenálljon különben sem érdemli meg. Őn te-

hát azt szerette volna, hogy miután a parisi nép, az ország szonnal bekövetkezett jóváhagyásával a legitimismust megbuktatta, a megyékben ellenállás és polgári háboru ütött volna ki. Ki gondolta volna, hogy az 1847-diki octoberi Kossuth a vendée-k mellett oly nagy előszeretettel szólaljon fel.

Hol nincs egyéb ovó szer, hanem a barricadok határozának, ott vagy szolgaság van, vagy anarchia. — A tisztelt szónoknak kár volt ugyan ezen beszédében említeni meg azt, hogy neki tanító könyve a historia.

Nézzon ön Paris felé, ez könnyebb és kényelmesebb, mint a historiában buvárkodni. Ott e pillanatban a barricadpárt a lehető legteljesebb győzelmet vitta ki. Szeretnők tudni, valjon szónok a parisi jelen viszonyokban a felállított két alternatívák közül mellyiket látja, — szolgaságot-e vagy az anarchiát? —

Az első aligha, a másodikra nézve pedig látunk oly teljes és tökéletes centralisatiót, mellyet még mindnyájunknak kedves tankönyve, a historia, aligha mutathat.

Egy pár eddig kinevetett, s minden jövendő nélküli nevek kormányra jutnak. És az első napon eltűnnek a régi systema minden factorai. Azt gondolja a tisztelt szónok, hogy a conservativ párt Franciaországban, ha ott municipiumok lettek volna, a vidékre belekapaszkodhattak volna? Mindnyájunk tankönyve, a historia, tanít, hogy a fővárosban csak akkor fejlődhetik ki az egész országra nézve elhatározó barricad párt, midőn e párt kívül erkölcsi erővel támogatva van.

E nélkül a fővárosi mozgalmaknak nincs alapja, nincs jövendője, nincs komolysága, és tankönyvünk nem is igen mutat példát arra, hogy a fővárosban olyan párt vegye kezébe a hatalmat, melly a vidéken minden felé erősen el ne volna gyökeres e.

A mult hónap közepén Pesten egy mozgalom történt, melly miután vérbe és rendetlenségbe nem került, sokaktól jelentéktelennek tartatik.

Az eredmény mindazáltal annyi, mennyit másutt sok vérrel sem lehetett előidézni. Mi meg vagyunk győződve, hogy azt különösen még marcziusban, midőn fegyveres nemzetörség a diszpolgárokön kívül még nem volt, a katonaság könnyen legyőzhette volna. Azonban azt kellett tekinteni, hogy a fővárosi mozgalom nagy mértékben volt basirozva a vidéki segílyre, a mint azt a következmény meg is mutatta. Naponként jöttek a pesti középponti választmányak különönmű csatlakozási nyilatkozatok.

Az egész alföld, a magyar nemzet színe sietett életét és vagyonát a szabagság ügyének, melly a középponti választmány kezébe volt letéve, felajánlani.

És minő mérsékeltsséggel viselte magát. Ezen választmányának nem lett volna többre szüksége, mint a vidéki küldötteket keblébe fogadni.

A horvát és részenként némely tót községeken kívül a központi választmány tiz nap alatt az egész országot képviselte volna.

A tót és horvát községek ezek lettek volna a magyar

vendée, mellyben Kossuth az anarchia és szolgáltság elleni szerveket keresi.

Tegyünk fel egy esetet: a választmány elfogadja a vidéki megbizottakat, s tudván s akaratán kívül egy szép reggel azon veszi magát észre, hogy az ország őt nemzeti conventnek tartja, kérdjük, mit tett volna akkor azon gyülekezet, melly az ország szélén egy udvarszobában összevonulva, a hatalmat kezéből kiesni látja?

Meglehet, hogy lettek volna, kik indítványozzák, hogy az ilyen mozgalmat el kell tiporni, de még maga a hivatalos törvényhozás is tapasztalta volna, hogy naponként fogynak tagjai, kiknek nevei más nap a pesti választmány lajstromában ígattattak volna.

Azok az ugynevezett képviselők majd meglátták volna, a kedvelt municipiumokból mennyi segítséget kapnak! A nép nélkül a mi municipiumaink nem több, mint ötvenkét rongyos lovagvár, mellyet egyenkint a legkisebb politikai vihar eldönthet.

Ha pedig átalakítják önök azt népgyűléseknek azon esetben sokkal jobban ki leszünk téve azon alternatívák egyikének, mellyeket önök a barricadpolitika természetes kifolyásának hisznek, népgyűlésalaku municipalitás magában már anarchia, nyílt ut a Sonderbundra.

Ezeket meggondolva, mi azt vártuk, hogy Kossuth csak theoriákat beszélt, hogy régi kedveséhez, a megyei rendszerhez oly hirtelen nem akar hivtelen lenni. Nem akarja régi, bár fonnyadó nejét, kivel sok szép napokat élt, egy fiatal mátkával felcserélni, nem, az első felelős magyar miniszter azt nyilatkoztatja ki, hogy inkább kész az új ministerialis törvényt is megbuktatni igyekezni, mint sem a megye megszűnjék!

Mi hiszük hogy a megyei hatóság alatt Kossuth nem érti azt, hogy oly hatalmak tovább is fentartassanak, melyek ha eddigi hatóságokban maradtak az új rendszert parallelizálnak, de nem kell a számitásból kifelednünk, hogy a kik Kossuthot a megyerendszer mellett pártolnák, azok közül a többség csak ilyen omnipotens megyéről akarna hallani.

Végre még egy észrevételt. Szóló a lipitói berohanásról emlékezve, azt hiszi, hogy az ilyen berohanásokra a bezárással legjobban lehet felelni.

Gondolja a szónok? — És ha, mint Liptóban történt, a berohanást a nép teszi, ki fogja a népet bezárni? Legjobb ha nincsenek lovagvárak hová a Dósaféle had berohanni akarjon.

Az őszinte politikának egy példája.

Emlékeznek önök, hogy a váltófeltörvényesektől f. évi Marcz 27-én a pecsét elvételét, mivel deákköriratu két sas volt rajta.

Ekkor az elnöknek egy kissé igazán megmondattott, hogy már rég kötelessége lett volna, ezen törvénytelenformájú pecsétnek megváltoztatása végett intézkedni. — De ekkor a menség oly jól adatott elő, hogy e törvényszék még éljenek is kapott.

Azt mondák t. i. ők; martius 15-ke óta nem pecsételnek kétfejú sassal, s más pecsét végett István herczeghez fölirtak, hogy pedig magok fejtől más pecsétet készíttethessenek ezt határozott törvény (vtk II. r. 4 §-a) tiltja.

Bámuljuk, polgártársak, ezen eszélyes politikát e forradalmi időkben! Ezek a Metternichtől jutalmazott megyei követek és alispánok gyönyörű példáját adták az előrelátásnak, ők olyan helyzetbe tették magukat, hogy se jobbra se balra ne láttassanak hajolni, két gyertyát gyújtottak egyet az ördögnek másat az angyalnak, ha a pecsovicspárt győzedelmeskedik, akkor azt mondták volna: Mi a pesti zavarókkal semmiképp sem akartunk egyesülni, s hogy inkább mintsem Magyarország pecsétével pecsételjünk, felfüggesztettük a végzések kiadatását a nádorhoz tett felirással. Azonban a pestiek győztek s most ők fejet hajtának; de csak szinleg mert tudják meg polgártársaim! hogy végre is a nádor pecsétet nem küldvén, a váltófeltörvényszék tanácsosnak látta egy Magyarország czimerével ellátott pecsétet metszetni, de talán csak azért, hogy megtámadtatás esetére magát avval védhesse „hiszen van magyar pecsétünk“. De ez is csak vakítás, mert jóllehet a pecsét másfél hét óta készen van, avval semmi sem expedíáltatik. Számtalan perek az ország minden részeiből ott hevernek.

Nem tudom honnét, hire ment, miképp a pereknek illy módoni feltartóztatásuk iránt a ministeriumnál panasz tétellett.

Képzeltetik önök, millyen lett a zavar. Azonnal egy mentegetőző felírás tétellett fel a ministerséghez, mellyben már nem a pecsét hozatik fel akadályul, hanem ez mondatik: „mi a ministerséget már megkértük, adjon utasítást, min ő formában expedíáljunk, s minthogy erre válasz nem érkezett, nem lehetett expedíálni. Hogy tetszik ez az őszinteség!

Bécsi hírek.

Az austriai császár f. é. marczius 25-én kelt határozatánál fogva elrendelte, hogy a postahivatalnokok legszigorubbán felelősekké tétessenek aziránt, hogy a levéltitok semmiféle ürügy alatt meg ne sértsessék.

Mult éjjel több száz személyből álló gyülekezet által a bécsi főpüspöknek és a ligourianusoknak macskazene adatott. Az ez alkalommal tartott beszédek a legesipősebb természetűek voltak.

A felelős ministertanács létesítése és néhány nap előtt történt kiegészítése óta, az minden nap összegyülekezett az előjövendő fontos ügyek fölött tanácskozandó, valamint intézkedni is a fölött, hogy a császár által a hazának adott alkotmány életbe léptetése minél előbb végbemenjen.

Az ujabban kinevezett pénzügy-minister távollétében a ministertanács még nem teljesszámú, minélfogva ezen legfontosabb osztályt illetőleg határozó végzésekről még szó nincs, de az ezekre megfelelő készületek éltebe léptettek. Ezek közül a ministertanács azon lépése legfontosabb, miszerint a mo-

marchia összes szükségeiből származó kamatozó adósságnak magyarországi aránylagos átvitele minden kötelezettségek és biztosítékok főtartása mellett tettlegességük.

A nagy németgyűlés Frankfurtban mart. 31.-kén kezdtek meg. Elnökké Mittermaier, alelnökké Itzstein, Dahlmann, Blum Robert és Jordan választottak. Frankfurt egészen fekete, vörös és arany színekkel díszesítve; mindenütt ágyuk dörögnek, s harangok zúgnak. Ezen első ülésben Schleswignek a német szövetségbe fölvétele, s ennek valamint keleti és nyugati Poroszországban a német parlamentben laendő képviseltetése nagy lelkesedés között kimondatott, Németországnak Lengyelország visszaállítása eszközlésének kötelessége elismertetett s Posen képviseltetésének kérdése még most nyitva hagyatván, minden 50,000 lakosra egy parlamenti képviselő küldése fogadtaték el. Az ülés igen zajos volt, s délutáni 4 órákor oszlott szét.

Az ülések a szent Pál egyházban tartatnak. Az ülések folyama mindenki által a legfeszültebb figyelemmel kísértetik. A követek többsége határozottan antirepublicanus.

A német nagygyűlés kezdete előtti napon marc. 30.-án a német szövetségi gyűlés elhatározá, miként rögtön fölszólitandja a német fejedelmeket, hogy a német szövetségi alkotmányban szükségessé vált változtatások tekintetéből Frankfurtba egybegyülekezendő német képviselőket mielőbb küldjenek a végből, hogy a német kormányok és népek között ezentul behozandó alkotmány megállapíthatassék. Kivánna a szövetségi gyűlés, mikép a követválasztási arányszabály akként határozatának meg, hogy mindon 70,000 lakos után 1 képviselő küldetnék. — Mit azonban a fenebbi első német ülés megváltoztatott.

Az összes ipartanodai hallgatóság a közönség, s az előjáróság elébe e következő kívánatokkal lép fel:

1. A pesti kir. József-ipartanodának minél előbb özműegyetemmé (Polytechnicum) átalakítása.

2. Az intézetnek mindenkép megfelelő épület.

3. Egy özműegyetemhez illő minél előbbi tökéletes felszerelés.

4. Az özműegyetem igényeinek megfelelő könyvtár, s ennek tanulók általi használhatása.

5. A bécsi politechnicumtól, valamint egyéb tanintézetektől tökéletes függetlensége.

6. Minden rendes tanár tartozék vagy már létező, vagy általa szerkesztendő magyar tankönyv szerint előadni.

7. A szükségsekhez képest tanárszékedeknek minél előbbi kinevezése.

8. Francia, olasz nyelv, rögtöni díjmentes hallgathatása, s cz angol nyelv minél előbbi tanítása.

9. Szabad tanítás és tanulhatás.

10. Az intézet hallgatóságának a tanári ülésekbeni képvisellete.

11. Magán és rendes hallgatók tetszés szerint, évenként vagy tanfolyam végével nyilván vizsgálata.

12. Az igazgatást tanári ülésekre kívánjuk átruháztatni, közbizodalmu tanár elnökle alatt.

Az összes ipartanodai hallgatóság határozatából.

Pest, april 9. 1848.

Makai Vincze, jegyző.

Néhány köztünk élő lengyel számkivetettek részére, kik e kritikus időkben haza menni szándékoznak, a városban aláírási iven keringenek.

Egy iv a szerkesztőségünknel is letéve levén, hazánkfiait, kik ezen elnyomatott nemzet ügyén tehetsége szerint segíteni akarnak, ezennel adakozásra szólítunk fel.

Megjelenik e lap

minden nap este.

Előfizetés April hóra a két fővárosban házhozordással boríték nélkül 1 ft. pp. Kapható e lap Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete.)

EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.

A kik e lapot eladás végett széthordani akarják az iránt a kiadóval egyezkedhetnek.

Itt volt az idő, hogy az iskola növendékei rendszerök teoriáját előadják. Ezt nem tudták tenni. Innen kénytelenek voltak egy közmondással vált mondattal vigasztalni magukat, hogy az élet kineveti a logicát, a minél alaptalanabb beszédet gondolni sem lehet.

Az alsó ház vezérszónoka ezen elhasznált szójárást ma újabb alakba öntve adta elő. — Ő magát nem érzi elég bölcsnek arra, hogy új teoriákat alkosson, de nem oktan is egyszersmind, hogy valamit, mivel az theoria, már elfogadjon, —

Kossuth Lajos a valódi szabadságot csak az ógerman institutiókban találja. — Europa azonban azt nem ott keresi, bár miként Kossuth, ő is tankönyvül a historiát használja. A mire Montesquieu esküszik, nem következés ugyan, hogy Kossuth is ráeszküdjék; de részünkről, midőn a mostani politikusok csaknem kivétel nélkül oda esküsznek, nem tartjuk kellemesnek kevesed magunkat a dissenterek között állni.

Kossuth nem akar Párist ismerni Magyarországnak, s ő oly statusból, hol centralisatio van, számkivetné magát. A tisztelt szónok nem gondolt arra, a mit mondott, mert ha szorososan veszi szavait, akkor a civilisált világból fogja magát számkivetni.

A centralisatio veszélyes a trónoknak. Ez persze jó argumentum volna, de csak némely embereknek, kik nem örvendenek azon, ha a szabadság érdekében néha nagyobb szerű tettek is kerülnek szőnyegre.

Kossuth szerint a centralisatio veszélyes a trónoknak, mert ha például Franciaországban 1830. municipalis rendszer uralkodott volna, az alkotmányt agyonütő X. Károly nem bukott volna meg, mert a parisi nép tette megtört volna a megyékben.

Önök tisztelt szónok, igazsága van. Ez értelemben a centralisatio, mint a világon a legradicalabb szellemű institutio, nagy ellensége a trónoknak, de csak az olyan trónoknak, az olyan kormányoknak, mint a tizedik Károlyé volt. — ~~S az olyan, hogy fenálljon különben sem érdem meg. On tenát azt szerelte volna, hogy miután a parisi nép, az ország azonnal bekövetkezett jóváhagyásával a legitimismust megbuktatta, a megyékben ellenállás és polgári háboru ütött volna ki. Ki gondolta volna, hogy az 1847-diki octoberi Kossuth a vendée-k mellett oly nagy előszeretettel szólaljon fel.~~

Hol nincs egyéb ovó szer, hanem a barricadok határoznak, ott vagy szolgaság van, vagy anarchia, mondja a tisztelt szónok, de kár volt ugyan ezen beszédében említeni meg azt, hogy neki tanító könyve a historia. Az nem fog mellette szólni.

Nézzon ön Paris felé, ez könnyebb és kényelmesebb, mint a historiában buvázkodni. Ott e pillanatban a barricadpárt a lehető legteljesebb győzelmet vitta ki. Szeretnők tudni, valjon szónok a parisi jelen viszonyokban a felállított két alternatívák közül melyiket látja, — szolgaságot-e vagy az anarchiát? —

Az elsőt aligha, a másodikra nézve pedig látunk oly teljes és tökéletes centralisatiót, melyet még mindnyájunknak kedves tankönyve, a historia, aligha mutathat.

Egy pár eddig kinevetett, s minden jövődől nélküli nevek kormányra jutottak. És az első napon eltűntek a régi systema minden factorai. Azt gondolja a tisztelt szónok, hogy a conservativ párt Franciaországban, ha ott municipiumok lettek volna, a vidékre bekapaszkodhattak volna? — Mindnyájunk tankönyve, a historia, tanít, hogy a fővárosban csak akkor fejlődhetik ki az egész országra nézve elhatározó barricad párt, midőn a párt kívül a városban erkölcsi erővel van támogatva.

E nélkül a fővárosi mozgalmaknak nincs alapja, nincs jövődőlje, nincs komolysága, és tankönyvünk nem is igen mutat példát arra, hogy a fővárosban olyan párt vegye kezébe a hatalmat, mely a vidéken minden felé erősen el ne volna gyökereve.

A mult hónap közepén Pesten egy mozgalom történt, mely után vérbe és rendtelenségbe nem került, sokaktól jelentéktelennek tartatik.

Az eredmény mindazáltal annyi, mennyit másutt sok vérrel sem lehetett előidézni. Mi meg vagyunk győződve, hogy azt különösen még marcziusban, midőn fegyveres nemzetőrség a diszpolgárokon kívül még nem volt, a katonaság könnyen legyőzhette volna. Azonban azt kellett tekinteni, hogy a fővárosi mozgalom nagy mértékben volt basirozva a vidéki segélyre, a mint azt a következők meg is mutatta. Naponként jöttek a pesti középponti választmányok különféle csatlakozási nyilatkozatok.

Az egész alföld, a magyar nemzet színe sietett életét és vagyonát a szabadság ügyének, mely a középponti választmány kezébe volt letéve, felajánlani.

És minő mérsékeltiséggel viselte ez magát! Ezen választmányok nem lett volna többre szükség, mint a vidéki küldötteket keblébe fogadni.

A horvát, és részenként némely tót községek kivül a központi választmány tíz nap alatt az egész országot képviselte volna.

A tót és horvát községek ezek lettek volna a magyar vendée, mellyben Kossuth az anarchia és szolgaság elleni ovszereket keresi.

Tegyük fel egy esetet: a választmány elfogadja a vidéki megbízottakat, s tudtán s akaratán kivül egy szép reggel azon veszi magát észre, hogy az ország őt nemzeti conventnek tartja, kérdjük, mit tett volna akkor azon gyülekezet, melly az ország szélén egy udvarszobában összevonulva, a hatalmat kezéből kiesni látja?

Meglehet, hogy lettek volna, kik indítványozták, hogy az ilyen mozgalmat el kell tiporni, de még maga a hivatalos törvényhozás is tapasztalta volna, hogy naponként fogynak tagjai, kiknek nevei más nap a pesti választmány lajstromában igtattatnak volna.

Azok az ugynevezett képviselők majd megálltak volna, a kedveit municipiumokból mennyi segítséget kapnak! Nép nélkül a mi municipiumunk nem több, mint ötvenkét rongyoslovagvár, mellyet egyenkint a legkisebb politikai vihar eldönthet.

Ha pedig átalakítják önök azt népgyüleseknek azon esetben sokkal jobban ki leszünk téve azon alternatívák egyikének, mellyeket önök a barricadpolitika természetes kifolyásának hisznek, ha valaha akkor lehet kilátás szolgaságra vagy anarchiára. A népgyülesek municipalitás magában már anarchia, nyit ut a Sonderbundra.

Ezeket meggondolva, mi azt vártuk, hogy Kossuth csak teoriákat beszélt, hogy régi kedveséhez, a megyei rendszerhez oly hirtelen nem akar hívtelen lenni. Nem akarja régi, bár fonnyadó nejét, kivül sok szép napokat élt, egy fiatal mátkával felcserélni, nem, az első felelős magyar minister azt nyilatkoztatja ki, hogy inkább kész az új ministerialis törvényt is megbuktatni igyekezni, mint sem a megye megszűnjék!

Mi hisszük hogy a megyei hatóság alatt Kossuth nem érti azt, hogy oly hatalmak tovább is fentartassanak, mellyek ha eddigi ha óságokban maradnak az új rendszert paralellizálnak, de nem kell a számitásból kifelednünk, hogy a kik Kossuthot a meg rendszer mellett pártolnák, azok közül a többség csak ilyen omnipotens megyéről akar valamit hallani.

Végre még egy észrevételt. Szóló a lipői berohanásról emlékezve, azt hiszi, hogy az ilyen berohanásokra a bezáratással legjobban lehet felelni.

Gondolja a szónok? — És ha, mint Liptóban történt, a berohanást a nép teszi, ki fogja a népet bezárni? Legjobb ha nincsenek lovagvárak hová a Dósaféle had berohanni akarjon.

Pest april 8. 1848.

Martius 15-ke óta erősen hiszem a feltámadást. —

A nép szava ma ismét feltámasztott egyet a zsarnoklott kormányrendszerből, a szabad szólás, szabad írásért elevenen négy fal koporsóba szegezett halottaink közül.

A másodszor született polgártárs Murgó Emmanuel, születésére Krassó megyei, hitere görög nem egyesült, nyelvére oláh, magyar, ügyvéde a magyar, oláh, német törvénynek, jog és philosophia tanár, az europai mivel népek nyelvén beszél, természetesen magyarul is.

Pest megy. gyűlésén felmerülvén a politcai foglyokiránti királyi válasz, Pap Sigmond görög nem egyesült lelkész felemlíté, hogy tudtára az új épületben maig is kinoztatik egy politcai fogoly Murgó Emmanuel, hogy igazság legyen a királyi szó, követelte annak szabadon bocsájtatását.

A megye az ügyet a városhoz utasítá. A központi választmány pedig a ministeri bizottmányhoz fordult. Ez megint a helytartótanács felszollitását rebesgette. (Éljen a Pontiusból Pilátuskoz utasító politca) Az ügybarát, Pap Sigmond lelkész, kinek szavára nép ezrei támadhattak, nem tágitott, figyelmeztetett, hogy a ministeri bizottmány küldetése a csend és rend fentartása, s felette áll a helytartótanácsnak, melly amugy is csak név, test, lélek nélkül: a királyi szó legyen szent a nép előtt.

Minthogy tehát az igazságot kívánótól nem kell megtagadni a beleegyezést, a ministeri bizottmány tétova nélkül kiadta a rendeletet, hogy Murgó Emmanuel szabad.

A városi bizottmánytól kiküldettek Rottenbiller polgármester Patai József, Pap Sigmond, kik elmenvén az új épületbe, s itt a pattantus ezredes velők, s mögöttük szegény magam is a kinyilt börtön szobában a foglyot meglátogattuk.

A fogoly szabadsága híret először Patai Józseftől hallá meg.

És első teendőjének hitte szabadságát a tekintetes hazának meg köszönni.

Patai József értesíté a derék férfit, hogy a tekintetes szó mind örökre megszűnt.

És gondoltuk magunkban, ha a tekintetesekre lett volna hagyva ezen ügy, e derék ember akár holtig tömlöczbe maradhatott volna.

A pattantusság helybeli ezredese is örömet jelenté foglyának, hogy már szabad, s a volt viszony köztük nincs többé.

A kocsiba ültetett szabadságmartyr lovait a nép kifogta még az új épület tágas udvarán s az tartá magát szerencsésnek ki a kocsihoz férhetett, azt huzhatta, tolhatta, a zászlókat a diadalmenet előtt és a kocsi felett lobogtathatta.

Örömttas éljenzések árjain a városházhoz érvén a menet, a szabadság-tér teleded teli nép ezreivel.

Az ünnepelelt polgár, testtel lélekkel jelen bemutatott a küldöttés jelntésével a közönségnek, melly látni, hallani akárván kívánta, hogy a szabadságmartyr álljon fel a zöld asztalra, ki is engedvén a nép óhajításának, a zöld asztalról most már folyékony magyar beszédben megköszönte a népnek, hogy őtet szabaddá tette, kit Metternich üldözöbe vett s rabbá tétetett azért, hogy az orosz hatalomnak foglalásai ellen az austriai birodalom és Magyarország érdekében a föld népét felvilágosulásra tanította. Elmondá, hogy éjjel orozva támadtatván meg, rabságra hurczoltatott Oláhországból a magyar katonai vidékre, s innét Krassó megyének átküldetett; de a megye nem férhet-

vén hozzá igazságában, a lázítási vád alól felmentette.

Ez égbekiátó sérelem ellen az 1844-diki magyar országgyűlés elégtételt keresendő Posonyba felment, és ügyét több lelkes követek fölkarolándók valának; de Metternich a hatalmas, kinek intésére 300,000 ember vált tetszése szerint szurronnyá, félt a fegyvertelen egyes, csak lélekben gazdag, vagyonban szegény Murgótól, s hogy ez fel ne világosíthassa az országot, a birodalmat, Európát, mikép a leghivebb első minister azon becsületes emberek utját állja, kik az orosz hatalom foglalása elleni védbástyát építeni látnak szükségesnek, 1845-ben ismét elcsipette azt, ki az igazságért élt, s azt bátran kimondani, tanítani, s terjeszteni meg nem szűnt, s hogy a világot azzal is bolondítsa, Murgót mint lázítót kürtöltette ki a német közönséges újságban Táncsicscsal együtt, s 1845. évtől—ápril 8-kaig ítélet nélkül tömlöczötetett Murgó polgártársunk, kit azon időbeni servus humillimusok bizonyosan elítéltek volna 3 év folytán, csak annyi bünt találtak is volna elene, hogy egy hajszálától megfosztá polgártársát.

Ismerjük gyásztanaitokat. Ki az örökváltás, a közteherviselés, a független felelős ministerium, a nemzetörség szent elveit hirdetni bátor volt, hogy egység legyen a magyar hazában s az orosz-tól el ne nyelessék, az lázító volt szemetek előtt, kik Austria és Magyarhonra néztetek, de oda vágatok, hogy az oláh, tót, német, rác, szerb elemek ezer pártra szaggassák a hazát.

Igenis! lázító, rendbontó volt Murgó Emmánuel polgártársunk, mert azon oláh népt felvilágosította, tanította arra, hogy a Magyarhonnak lakosai, bármely nyelvűek, egyetértésbe olvadjanak, csak úgy fognak ellentállhatni az orosz ukáz ragadós nyavalyájának.

Murgó polgártársunk tehát ugyan olly magyar, — mint mi sokan, szám szerint 15 milliom, — kik az országgyűlés által hazánkat megáldó, közteher viselés, urbéri viszonyok megszüntetése, felelős magyar ministerium, nemzetiörség s több törvénycikkkel a régi rendet felbontottuk; — s lelkemre mondom, hogy valamint Murgó barátunkat lázítóknak kiáltotta s üldöztette Metternich, ezen szép madár ma minket is lázítóknak nevezne, s egész hazánkat tömlöczbe vetné, s tömlöcztartónk az orosz czár lenne. —

E közbeszóllás azért, mert sokan a közönség előtt úgy felelték érdemes Murgó polgártársunkat, mint ki az oláhokat a magyarok ellen lázította volna. — Ez rágalom. — A ki marcius 15-dike előtt lázítóknak mondatott, — az ma egyik legnagyobb honfák közül, mert marcius 15-dike előtt azt nevezték lázítóknak, ki hazáját a magyar hont forrón szerette és annak javáért tenni mert.

Egyébiránt a nap hőstét üdvözlött oláh pesti fiatalság egy szívvel lélekkel azon kijelentéssel nyújtá kezét Murgó polgártársunknak, hogy magyarhonnal és nemzeteli egységben áll üdvük, azért kötelesség mindent, vért is áldozni, — ki az ellen tesz, — bár legiobb barátjuk volna is, ők magok küldik semmiségbe, mert a ki a magyar nemzeteli egység ellensége, az ellensége a magyar korona alatt élő oláhoknak is, és minden népnek, ki e hazában él, bármely nyelven beszéljen.

Mi úgy tekintjük Murgó polgártársunkat, mint ki a szót szabadon kimondani, leírni bátor volt az önkény ellen is, — ki ítélet nélkül annyi évekig

méltatlanul élte afogság kinszenvedéseit politikai véleményeért, és azon meggyőződésének bátran kimondásaért; — tehát a közrészvételre érdemes; — meddig tartson az irántai közrészvét szeretet, — tetteiből fogjuk megítélni, s elvárjuk s hisszük is szava beváltását, hogy az emberiség a magyar haza javára éli szabadságát, mellyet isten után a magyar nemzet szerzett meg neki ez uttal.

Pukolay D.

Pest, ápril 10.

Polgártárs!

Magos Ernő polgártársunk jelenteni kéri általam a martiusi lapokban, miszerint Hervegh Gy. politikai költeményeit magyarítja, s e költemények első kötete még e hóban megjelenik. Táncsics Mihál fogja kiadni. A fordítmányból e mutatóványt közlé velem; ha helye lesz e lapokban, ime küldöm.

Boldog isten! minő más arculata lesz most a magyar irodalomnak!

E látványra saját vágyaink meg fognak lepetni. —

A magyar irodalom időszámlája martiusban, a váltás napján, veszi kezdetét. Az ó testamento-i irodalom egy roppant hypocrisis.

A magyar nemzet gondolata egy mély és gazdag arany bánya volt, mellynek kincseit idegen szekrények és kamarák temeték gyomraikba, s nekünk bankóczédulát adtak helyette, Irodalmunk papirpénz volt; értéke Schein, azaz a valóság színe.

Ebben állott irodalmunk képmutatása.

Öszinte gondolatink s érzelmeink statusfoglyok valának, mik megszabadítandók, mielőtt el-sikkasztatnának.

Mig a budai kincstárak felett örködünk, hogy Bécsbe csempésztessenek, ne feledkezzünk meg azon szellemi kincseinkről, miket a censurai hivatalok elcsuktak, s miket a budai levéltárakban halomra gyűjtének a sötét századok.

Ezen irománytárakban egy új magyar historia rejlik, a magyar nemzet multjának egy új világa. —

Hivjuk fel a belügyek ministerét, hogy e szellemi kincstárak kulcsait adassa biztos szakemberek kezébe, kik az illető leltárak és jegyzőkönyvek nyomán vegyék át hiány nélkül a tárgyakat.

Ezenkívül szükség, hogy a bécsi magyar cancellaria titkos és nyilvános levéltára is hiány nélkül Pestre szállíttassék.

„Óh sok szép dolog van ott, miről a ti bölcseségték nem is álmodik Horatio!”

Ki kell tární ez osztrák-magyar inquisitio sötét kamaráinak egész tartalmát. Hadd nézzünk e sápadt arczu titkok szemébe!

Addig pédig tapintsuk meg fővárosunk üterét.

A napnak jelei bizonyos tolvajlás állapotára mutatnak.

A vörös szalag miatt ifjaink egynemellyikén ismét bántalmak történtek, mellyek természetesen reactiot idéztek föl.

Ez apró impertinentiákban nem ismertek-e rögtön az orosz-metternich-pecsovicspolitica macskakörmeire?

Ez orosz bérenczek most abban sántikálnak, hogy az ifjúságot a polgársággal halálosan özszeveszítsék.

És e kísérleteket ők még számtalanszor ismételni fogják.

Ámde mi ébren vagyunk, és e macskakörmökre koppintani soha el nem mulasztjuk; ezt kedves kötelességünknek tartjuk.

Az osztálygyűlölség immár halott, mellyet feltámasztani erkölcsi lehetetlenség.

A mindenséget összefoglaló elv, a szeretet, az ifjúságban van kifejezve.

A lángoló szeretetnek, az egész emberiséget átölelő bizalomnak, s a lelkesedésnek kora, az ifjúság, volt és lesz a legnemesebb tettek forrása.

Ezen ifjúság apró méltatlanságoknak nem fogja áldozatul vetni az elvet, mellyért vívott, a testvériség elvét jól tudván, hogy az ingerkedések célja épen ez. És az egyesek durvaságait korán sem rója fel az egész osztálynak, mert ekkor követelheti, hogy vele mások is ezen elv szerint cselekedjenek.

Az ifjúság jól tudja, hogy a napnak is vannak szennyfoltjai; mennyivel inkább a pesti polgárság testületének.

A közerkölciség azon magas fokozata, melly a marciusi napokat s e törvényen kívüli folytonos állapotot olly dicsőn jellemzi: csalhatlan tanujele, hogy a becsületnek nemes érzete a magyarnak ösztönszerű tulajdona, melly vérebe ment át, melly természetével assimilálva van, mint olly polgári hitvallás, melly a földi nagyságnak legtisztább okfeje, s az emberi cselekvésnek isteni becsmérője. Becsület azon társadalmi hitvallás, melly a francia népet minden népek elsejévé, s az emberiség büszkeségévé teszi.

Azért, hogy a testvériségnek testté vált ígéje be ne fertőztessék, arról biztosít bennünket a fővárosi osztályok saját erkölcsisége, melly minden egyes tagoknak imponálni fog; és biztosít a középponti választmány, melly kimondá, hogy a nemzeti színekkel nem ellenkező színek pusztá viselkedésben semmi vészjeleket nem lát, s hogy ki színelkülömbőség miatt támad meg valakit, az a gondolat szabadságát támadja meg.

Mondják, hogy találkozik majd ollyan polgártárs (?) is, ki fekete-sárga színeket vesz fel. Azonban ez nem baj. Legalább megismerjük embereinket, s az oroszlelkű képmutatók saját bőrükben fognak szemeink előtt megjelenni.

Hadd lássuk azért azon becukrozott Kainokat, kik magokat testvéreinknek hazudják, s épen áldozatközben támadják meg Ábeleinket, midőn ezek az ő személyök és vagyonuk felett örködnek, míg ők vitézül a kőbánya sörcsarnokaiba vonulnak.

Hát az rendén van-e, hogy a magyar katonaság még folyvást Olaszhon felé szállítatik? Elnézhetjük ezt a nélkül, hogy magunkkal a legborzasztóbb ellenmondásba jöjünk, hogy nemzetünk ereje szabadságellenes érdekekben kizsákmányoltassék.

Ez már többé nem azon statusquo, melly volt a hadügy ministerségünk jogának elismerésekor. Mert ha ez a nemzetgyűlésig így megy, akkorra majd ollyan furcsa statusquo fájlik ki a mostaniból, mellyen el fog álmélni az egész felelős hadministerség.

E status quo feltétele szerint addig Austria visszafoglalhatja vérünkön Olaszhont, s akkor aztán majd velünk is más hangon beszélnek.

Azt is csak úgy közönyösen nézzük, hogy Radecki mikép tizedelteti magyar ezredeinket?

E hadügyi status quonak fentartásában, mellyet az osztrák politika ideiglenesen kikötött magának, a legveszélyesebb mentalis reservata fe-

szik. Ez az absolutismusnak utolsó reményhorgonya; mert azt gondolja, hogy qui habet tempus, habet vitam.

Mi csupán azon status quoban egyezhetünk meg, melly volt marcius végén, midőn Austria Olaszhoz elvesztette, — kivéve egypár katonalaktanyát. De hogy most kezdjen új hódítási háborút magyar új erővel, új toborzásokkal, és a mi beleszólásunk nélkül: ez már nem a marciusi status quo.

Ezen összeférhetlen állapotokat a ministerség hazafisága, reméljük, hogy teljes megnyugtatósunkra intézندی el. S ezt igen sürgetjük.

Egressi Gábor.

Soltról írják:

E napokban soroztatott be a nemzeti őrségbe 7000 szabad polgár három kerületből; a negyedik ez uttal elmarad úgy látszik azért, mivel a pesti bizottmány nem birt elég ügyén tapinttal olyan tagokat nevezni ki a választmányba, kik mindannyian nem tisztán aristocraták! — De elég az a dologra, a besorozás megtörtént. És a nép, mellyről csaknem régenten mondva volt, hogy a szabadságra meg nem érett; — a nép, melly annyit és oly sokoldalú önkény alatt nyögött, a nép, mellynek különösen a földesuri önkény irányában keserűséggel töltött poharai csordultig megtöltek, fátolt vetve a multakra, felejtve mindent, mi emberi jogainak eddigi lábba lapodását illette, úgy mint szabad polgároktól várni lehetett, szövetkezett a nemes lelkű kivívott szabadság megvédésére, s ő eme szabadságot nemcsak czélszerűen fölfogta, de ugyan azt vérevel is támogatni mindenkor késznek nyilatkozik. Tisztelet és becsület azért, ezentul a szabad polgárságnak, melly a szabadságból önkényt folyó rendnek barátja, s a marad bizonyal mind addig, mig az ellen titkos mőkődések által fölhíva nem lesz. Tisztelet s becsület az eddig fél vállról tekintett előjárók, s a népjegyzőknek, kik ezentuli tekintélyesebb hatásukat czélszerűleg felhasználva, terjesztik ez ügyre

nézve a világhossz szövetnekét. Tisztelet s becsület tisztviselő uraknak, kik az aprócska kényurak szerepével föl nem cserélve állásukat, oda irányozták lépéseiket, hogy a szabadság ne csak megfogamzék, de gyökeret is verjen hazafiakban, kik jövődöben biztosabb alapját teendik a hazas a közös szabadságnak, mint az önkénynek millió szuronyai, s kik önmagukon uralkodni tudván, soha megérni nem fogják azt, hogy rajtuk bár ki is uralkodjék. —

Ma pestvárosi rendre ügyelő választmány nevében következő proclatio bocsátatik közre:

Polgártársak!

Szabadság, egyenlőség, testvériség jelszavunk! Kivittuk a szabadságot, hogy véleményét mindenki szabadon nyilváníthassa. S midőn az egyenlőséget kimondtuk, ezt azért tettük, mert testvéreileg akarunk összeolvadni.

Csunya dolog tehát, sőt polgári bűn, valakit szabadsága gyakorlatában akadályozni; még csunyább, valakit véleménye nyilatkoztatásáért erőszakosan megtámadni.

Polgárokl egyetértésre van szükségünk! Törjünk egymás véleményét, hogy egyesülhessünk.

A magyar forradalom nagy dolgok véghezvitelére ütött ki, s nem lehetett, hogy a dolgok menete bizonyos elvekre ne alapíttassék. Az elvet pedig a szabad ember külsőleg is viselni szokta. Így történt, hogy mozgalmaink jelölül a nemzeti három szín tüzetelt ki országszerte.

Azonban polgártársaink közül sokan a színek megválasztásában másként jártak el. Vörös szalagokat tűztek ki fővegeikre, mi természet szerint senkinek sem tiltathatik meg.

Ebben más polgártársaink a veszedelmet, vérontást és lángokat látták, mellyek békés lakaita netalán felháborítandják; és ők erőszakot használtak e színnek viselése ellen.

Polgárokl a vörös szín viselése olly egyszerű valami, melly magában semmi veszélyt nem rejti; minden ember tetszés szerint tűzheti ki magára azon színt, a nélkül, hogy a szabadság és a haza függetlensége elvei szerint abban megtámadhatnák. Mi is más a szabadság? mintsem azon jog, melly szerint mindenki tehet olyast, mivel polgártársának nem árt.

E jog ellen, fájdalom, néhány polgártársunk vérengző kihágással vétett. Ez félreértés, ez balmagyarázata a szabadságnak!

Vidékről jönnek hazánkfiak, kik a pesti balvéleményről semmit sem tudva, hordják saját vidéki szokásos diszjeleiket. Törjünk-e, hogy ők ártatlanul tételessen ki a vakság önkényének?

Polgárokl senki se támadja meg társát a vörös színnek viseléséért. Ez nem jogos. Nem szabad.

Miért is ennek ellenében a választmány kijelenti, hogy az olly türelmetlenséget a szabadság megfertőztetésének tartja; s ha az netalán tetleges bántalomra fajulna, a megbántottnak maga után elégtételt fog szerezni.

Polgártársak! kímélet és türelem, egyetértés és testvériség!

Kelt Pesten, tavasz hó 9-kén 1848.

Hírlik, hogy a boldogult cancellariának agensei, egyesítve a hat helytartótanácsival, ministeri agenseknek neveztetnének ki. Valamint e monopolizálás újabb egyszerűzetünkkel össze nem egyeztethető; épen úgy sérelmesség a fővárosi ügyvédkarra, melly az agenseknek utána épen nem áll. Reméljük e hír valósulni nem fog; mi különben is veszedelmeseknek tartjuk a jó ügyre nézve az agens urakat, kik a kinevezőkkel collisio esetében soha sem az ügyet, de a patronusok érdekét védik. Az ügyvédség csak úgy lehet önálló, ha független, tehát legyen független, s ne kelljen a patronusok kegyvesztéseitől tartania.

Egy bécsi levélnek töredéke. April 6-kától 1848. — „Multkor azt íram, hogy a sajtótörvény közelégetlenséget és ingerültséget okozott, mellynek következménye autodafé volt, melly ugyan az nap estve, midőn levelemet irtam az universitáson ment végbe. Azon kívül a deákság deputatioja a belügyministerhez Pillersdorffhoz ment s kimondá, hogy ama sajtótörvények ez ígért tökéletes sajtószabadsággal merő ellentétben állnak, s el nem fogadhatók a nélkül, hogy lázadástól félni nem kellene, hogy az adott császári szó megszegése lenne, ha megmaradnának, hogy jobb lett volna inkább újra behozni a censurát. stb. — Erre ama törvények megsemmisítették és összeállított egy írókból, művészekből, tanárokból és tanulókból álló választmány új sajtó törvényjavaslat kidolgozására, melly már is működik, s néhány nap mulva a t. javaslatot helybenhagyás, s illetőleg hitelesítés végett be is fogja nyújtani.

H i r d e t é s e k.

Emich Gusztáv

magyar és külföldi könyvkereskedésében Pesten uri- és kigyó-utca szegletén, a' kir. postahivatalnak átellenben kaphatók:

PESTI IRODALOM.

(MARTIUS 15 — 19. 1848.)

Az eredeti Választmányi jegyzések segédforrása mellett, írta Birányi Ákos. Ára 10 kr. p. p.

Uj politikai-belletristikai lap!

Folyó april elejétől fogva megjelenik:

REFORM.

Szerkesztők: Nádaskai és Zerffi.

E lap rövid, csipős modorban tárgyalja közérdekű kérdéseinket; érdekes átnézetét adja a

külföldi mozgalmaknak; szigorú őrszemmél kíséri hazánk' átalakulási életét. Vezérelve: pártatlan igazság! Jelszava: szabadság, egyenlőség, testvérség!

Megjelenik csütörtökön és vasárnap, egyegy iven. — Havonkint legalább két párisi divatkép vagy más műmelléklettel.

Előfizetési ára:

Hetyben: a folyó évnegyedre 2 ft. 30 kr. a júliustól számítandó fél évre 5 ft. ezüstben. Vidékre: a folyó évnegyedre 3 ft. a júliustól számítandó fél évre 6 ft. ezüstben.

Előfizethetni.

Helyben alulírtánál (uri- és kigyóutca sarkán lévő könyvkereskedésében). Vidéken minden k. postahivatalnál.

Pest, april 6. 1848.

Emich Gusztáv, kiadó.

A' CSÁSZÁRI KIRÁLYI

SORGYALOGSÁG'

OKTATÁSI SZABÁLYZATA.

AZ EREDETI NÉMETBŐL

LEFORDITOTTA

GÁL SÁNDOR,

Cs. kir. alhadnagy, az 1. székely 14. Határvéd ezrednél.

1848.

1-ső FÜZET.

Ára 40 kr. p. p.

Megjelenik e lap minden nap este. Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.

Felölös szerkeztő Pál Albert. — Kiadó tulajdonos Lukács László. — Nyomatik Beimlenél.